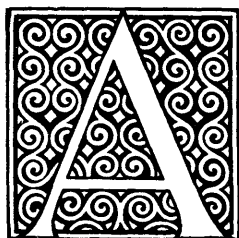

Basra a Tigris-folyó partján.

Angol folyóirat nyomán.

A PERZSA-ÖBÖLBEN LEFOLYT HARCOK 1915 FEBRUÁRIG.

Tigris és Eufráth völgye az összes hadviselő államoktól oly messze fekszik, hogy csak mint mellékhadszín szerepelhet s így egyik részről sem vetettek oda nagyobb csapatömegeket. Mindazonáltal ennek a mellékhadszín-

térnek óriási fontossága van, mert a Perzsa-öböl a háttérét képező gazdag kincseket rejtgető Mezopotámiával régóta három nagyhatalom titkos céljának végpontja volt. Északról az orosz befolyás terjeszkedett mindinkább dél felé, Németországot a Bagdadvasút érdekelte, az angol pedig Dél-Perzsiát érdekkörében állónak jelentette ki. A londoni »Times« szerint »India védelmének sarkalatos feltétele, hogy a Perzsa-öbölhöz egyetlen idegen fegyveres hatalom se férközhessen hozzá.«

Jól jegyezzük meg »egyetlen idegen fegyveres hatalom se«! Pedig nemcsak a német, az orosz is törekedett ide.

Az Angliára mindent jelentő India védelme erre a távoleső pontra is odacsalta a brit haderőket. Már 1914 november hó 7-ikén írja a török hivatalos jelentés, hogy Sott-el-Arabnál egy török

motorcsónak, mely ott őrszolgálatot teljesített, Abadannál egy angol ágyúnaszáddal találkozott, vele néhány lövést váltott, minek folytán az ágyúnaszádon robbanás történt. Több lövés az Abadannál lévő angol petróleumraktárakat találta s ott tüzet okozott. Egy héttel később Basratól délre, Fao mellett, angol csapatok partraszállottak s őket a törökök megtámadták. Röviddel ezután november 18-án Sott-el-Arabnál már komolyabb harcok voltak a partraszállott angolok és a törökök közt. A harc török jelentés szerint kilenc óra hosszat

tartott s az angolok súlyos veszteségeket szenvedtek. Ebből megállapítható, hogy az angolok Sott-el-Arabban partraszállva, megkezdték a hadműveleteket Mezopotámia ellen.

Törökország hadereje nem engedte meg nagyobb csapatrészeknek a Perzsa-öbölbe való kikülönítését s így a törökök nem is számíthattak arra, hogy a hadihajókkal is támogatott angolok partraszállását megghiúsíthatják. Egyelőre csak annyi állott hatalmukban, hogy az angolokat a további előnyomulásban a lehetőség szerint feltartóztassák s az ellenségnek lehetőleg nagy veszteségeket okozzanak. Erősítéseket küldeni — ezt is csak korlátolt

Sir John Nixon angol tábornok, a mezopotámiai hadsereg egyik parancsnoka.

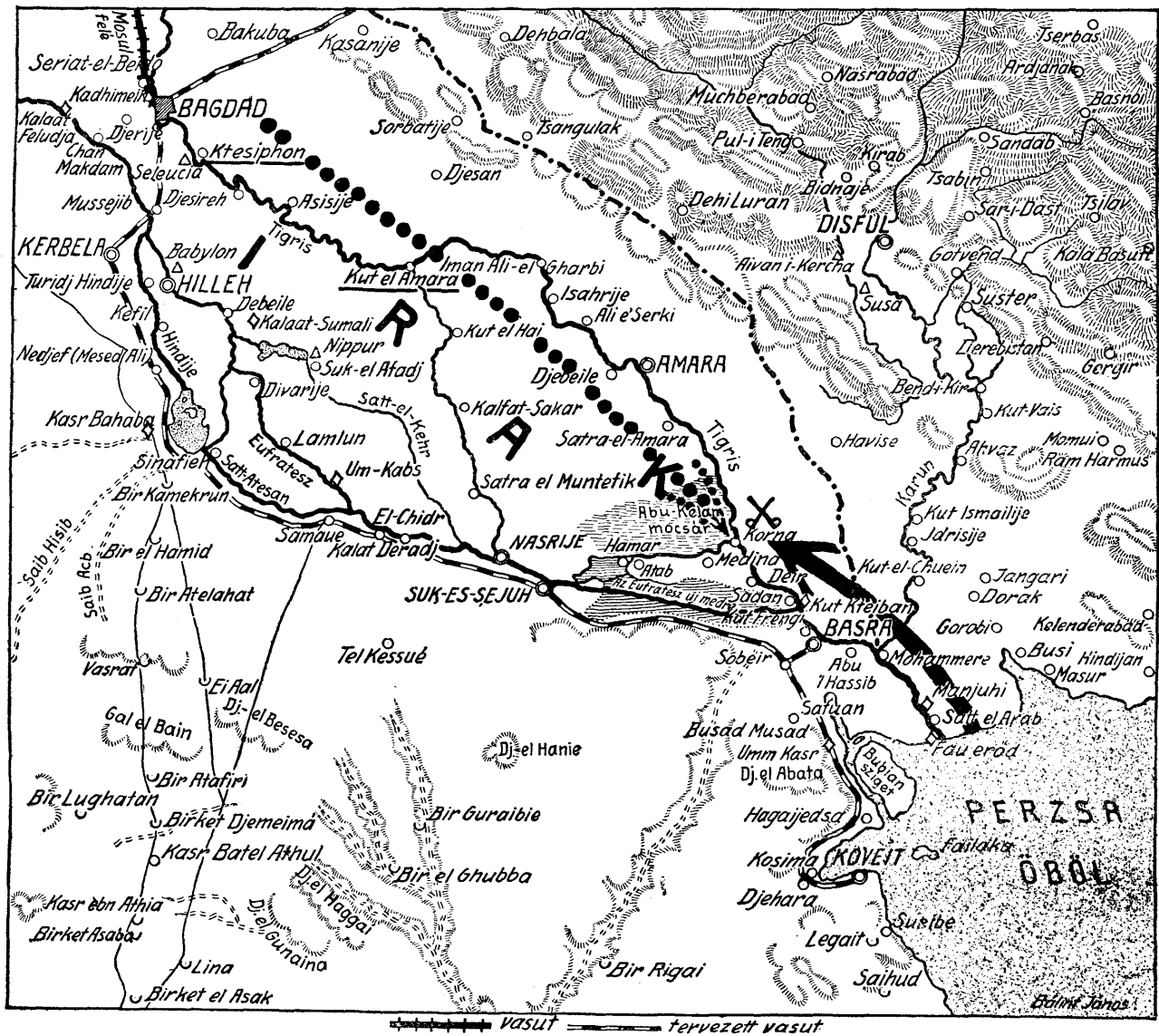

A mezopotámiai harcokból:

Török önkéntes lovasság meglepő támadással foglyul ejt egy angol felderítő lovasörjáratot.

Tilke M. festménye.

Az angolok előnyomulása az Irak-területen Korna-ig. A fekete nyíl az előnyomuló angol hadoszlopot, a pontozott nyíl a török védőcsapatok felvonulását jelzi.

dése azonban hiábavaló volt, a török sziklaszilárdan állott.

Az ügyek csakhamar még rosszabbra fordultak, a török kezdett támadni s 1915 január 20-án és 21-én érzékeny csapást mért Korna mellett az angolokra. A ozmán távirati iroda megbízható jelentése szerint az ütközet lefolyása a következő volt:

»Hat ellenséges zászlóalj négy üteggel és két géppuskásszázaddal vonult ellenünk, támogatva a folyóról három ellenséges ágyúszázaddal és egy felfegyverzett kereskedelmi hajóval. Az előnyomulás éjjel, rajvonatunk balszárnya ellen irányult. Az ellenséges ágyúszázadok, melyek szintén állásaink felé közeledtek, öt kilométer távolságra megnyitották a tüzet. Három

angol zászlóalj 3 órai harca után sikerült egy ellenséges ezrednek — mely balszárnyunkat át akarta törni — állásainkat 800 lépésre megközelíteni. Tartalékjaink heves tüzet indítottak az ellenség ellen, azután támadásra mentek. Mivel közben sorozateink is beérkeztek, az ellenség nagy veszteségek mellett rendetlenül visszavonulni kényszerült. Mikor röviddel ezután egyik ágyúszázad is súlyosan megsérült, a visszavonulás rendetlen fűtássá fajult. Az épen megmaradt ágyúszázadok igyekeztek ugyan heves tüzeléssel a visszavonulókon segíteni, de délben maguk is távozni voltak kénytelenek. A harc és üldözés folyamán az ellenség halottakban 400, sebesültekben 600 embert vesztett, számos hadi és egészségügyi anyagot hagyott

